

OLÁH ANDRÁS

a címzett ismeretlen

délutánra vártalak aznap de kint már
az utcalámpák doromboltak álmosan
mikor az ingemen igazgattad
zavartan a gyűrődéseket
idegen voltál – mint még sobasem –
mosolyod sírásba botlott
éreztem a maró sós ízt az arcodon
ajtó csapódott s tudtam
nem hagytál el csak kiveszett az ujjaidból
az a bizsergető szomjas fájdalom
abogy ügyetlenül elejtettelek
mikor a lépcső alattad örökre elfutott...

az utolsó szerep

egy romlandó test seblázába bullva
szorongat az éj orgyilkos broncsa
ott beversz az ágyon – léleknyi urna –
saját piszkodnak bűzölgő alomja

csövek ágaznak elbasznált testedből
bámulod a vég burjánzó indáit
idegen arcok hidege ébreszt föl
s egy másik színpad reflektora csábít

de a fölkínált szerep csapnivaló
hiába bát a jelzett nagymonológ
nem vágysz ott lenni díva – férfifaló –

emlékek tüzeiben hív a Homoród
gát omlik – tombol az ár mint a pestis –
látod: az Úristen elcseszte ezt is...